

MARIA PONS. TREURE LA POLS

La màgia de parir

ENS TROBEM al pis de la Carme. Viu en un àtic del centre de la ciutat. La terrassa, protegida amb vidrieres, es troba a vessar de plantes. La taula parada al mig del terrat fa un goig que enamora. Avui, amb les amigues, prendrem un cafè contemplant la Seu Vella, sempre imponent, la miris per on la miris.

La Roser deixa anar un sospir, mentre guaita una fotografia de la Carme amb la seva filla, i alhora diu: "Jo no he tingut la sort de tenir un fill. No sé què és donar a llum. Ha de ser bonic. M'ho he perdut." La Carme no pot parar de riure mentre replica: "Bonic, parir? No saps què dius! El miraculós és que continuem vives després del part." "Dona, tampoc és això", interromp la Mercè, "a mi em van posar l'Epidural i no n'hi ha per a tant." "Doncs, què vols que et digui", diu la Montse, "a mi també em van posar l'Epidural i el mal anterior a la injecció prefereixo més no recordar-lo."

Ara parla la Berta: "Calla, calla, que jo vaig estar vint-i-set hores dilatant, amb un mal de ronyons increïble, i quan em van dur al paritori encara va ser pitjor. Era com si a cada contracció tingués dins meu un martell que em colpejava la pelvis. Mentre esperàvem el

"Un bé de Déu." "Tenir fills és fantàstic."

"Millor no tenir-ne." O sigui, tants caps, tants barrets

metge, em vaig aferrar a la mà de la infermera i li vaig dir que, si se n'anava, saltaria per la finestra." "Quina exageració", interromp la Carme, foteta com sempre, et pots esperar qualsevol cosa, "quan vaig parir la meva filla vaig tenir el mateix mal de panxa que devien tenir, en acomplir-se la sentència, els condemnats a mort per esquartermament. Pensava que d'un moment a l'altre m'esventraria i apareixeria un àlien de dins del meu ventre absolutament rebenat." "Exagerada!", exclama la Montse, "jo no recordo pas res de tot això. Ara bé, després del part, vaig tenir uns revencillaments que em van durar tota la quarantena."

Totes acabem per dir la nostra: "Millor amb Epidural", "Epidural, per a què?" "Un horror." "Un bé de Déu." "Tenir fills és fantàstic." "Millor no tenir-ne." O sigui, tants caps, tants barrets. L'Emi, com sempre, és la que conclou la discussió: «Segons els vells "el dolor del part és un mal que no deixa record." Pateixes com no has patit mai en la teva vida, però en el moment que abrades la criatura el sofriment desapareix com per art d'encanteri. Aquesta és la màgia de parir.»